

[Poul Møller.]

statens tjeneste. Vi har ingen mulighed for at få bevillinger til at foretage disse beregninger; det er kun ministerierne, der kan foretage dem for os. Vi kan fremsætte vore tanker og vore synspunkter, og så må vi bede ministerierne beregne virkningerne deraf. Finansministeren og udvalget har jo også erklæret, at det var helt i orden; men så kan man ikke samtidig sige, at vi ikke har fremlagt vore tanker og vore synspunkter.

Jeg vil gerne sige til det ærede medlem hr. Knud Hertling, at de tal, jeg har fremført, naturligvis er rigtige, og det vil jeg også sige til den højtærede Grønlandsminister. Jeg har ikke sagt, at disse mennesker sad og administrerede. Jeg har sagt, at der under Grønlandsministeriet og den grønlandske handel er ansat 6.907 mennesker, som er heltidsarbejdere under den højtærede minister. Men det er ikke specielt de grønlandske bevillinger, jeg tænker på. Ærede medlemmer, der hørte mig i formiddags, vil vide, at dette var kun et eksempel, jeg nævnte på, hvordan antallet af ansatte vokser og vokser. Jeg tog et enkelt ministeriums konto — det er ikke mig, der skriver overskrifterne i Berlingske Aftenavis. (*Ministeren for Grønland* [Carl P. Jensen]: Nej, men anledningen!). Den højtærede Grønlandsminister må høre efter, hvad jeg siger, og ikke sidde og læse avis imens. Se, jeg mener ganske bestemt, at de grønlandske bevillinger som alle andre bevillinger naturligvis må kunne diskuteres her i tinget. Vi mener alle, at der skal være et skolevæsen i Grønland; vi mener alle, at der skal være et sundhedsvæsen; men vi har sandelig lov til på dette område som på alle andre områder at spørge: er der brug for hele dette mandskab til at løse disse opgaver?

Den højtærede Grønlandsminister har adskillige gange selv sagt, at kulminerne burde man måske nedlægge. Ja, jeg har da læst i en avis — men ikke hørt det her fra talerstolen — at den højtærede Grønlandsminister var oppe og sige, at nu fik de én chance til, og hvis det så ikke gik, måtte det være forbi. Vi i statsrevisionen har adskillige gange henledt Grønlandsministerens opmærksomhed på, at kulminerne var urentable, at der var et spild af arbejds-

kraft i dem, at de ikke kunne svare sig; er det da urimeligt, at vi, når disse lovforslag bliver lagt på folketingets bord, rejser spørgsmålet her? Når det drejer sig om hele landets økonomi, er det så urimeligt, at vi nævner dette eksempel? Jeg ville hellere til brug for debatten i dag have haft et samlet overblik over, hvor mange ansatte der er i statens tjeneste. Men jeg har som sagt ikke haft de 200.000 kr., det koster at tælle dem, og jeg turde ikke gå til finansudvalget for at få pengene. Men når vi får dette tal, når vi får at vide, hvor stor en del af landets befolkning der arbejder i statens tjeneste, så er det, man må spørge, om vi ikke ved rationalisering kunne få en sådan besparelse af arbejdskraft — og mængden af arbejdskraft, vi kan spare, er jo i situationen meget vigtig — at vi kunne klare os uden afgiftsforhøjelser.

Jeg vil gerne sige til det ærede medlem hr. Knud Hertling, at jeg skal ikke specielt slå ned på de grønlandske bevillinger, men det forekommer mig stadig væk, at 6.907 mennesker, ansat i statens tjeneste for at klare vore forpligtelser over for Grønland, er grumme mange, og at man måske måtte have lov til i al beskedenhed at henstille til finansudvalget og Grønlandsudvalget, og hvad der ellers er af fine mennesker i denne sal, at undersøge, om ikke de samme opgaver kunne klares med lidt færre mennesker, for ud over disse 6.907 mennesker, der direkte får løn af Grønlandsministeriet og den grønlandske handel, er der alle dem, der er ansat af de private entreprenører for at gennemføre offentlige arbejder i Grønland; de er ikke med i dette tal.

Dernæst vil jeg gøre nogle bemærkninger til den højtærede finansminister. Den højtærede finansminister taler meget om efterspørgselspresset, der skal dæmpes; det skal det måske også; men den højtærede finansminister var ikke inde på betragtninger om, hvor dette efterspørgselspres stammer fra. Nu ved jeg selvfølgelig godt, at det kan socialistiske tænkere fra forrige århundrede ikke hviske ham i øret, for de er jo væk, og der er ikke kommet nogen bagefter. Men hvor stammer det fra? Når efterspørgselspresset kommer ud over produktionsstigningen, sker det vel ikke af sig selv? Der må jo være noget, der medfører, at pengeindkomster og pengeforbrug stiger ud over